

GEANNE NAAR MELUSI

Gods licht laten schijnen in de
duisternis - ook in Zuid-Afrika

Nieuwsbrief Nummer 5 – December 2015

Geanne van Maanen

www.geanneinafrika.nl

YOU ARE FAITHFUL!

'Never once did we ever walk alone, never once did You leave us on our own: You are faithful, God You are faithful!' Dat zijn woorden die het afgelopen halfjaar omschrijven. Bijna een half jaar ben ik op Melusi. Een gek idee, dat ik al zes maanden niet in Nederland ben geweest en dat het al bijna zes maanden geleden is dat ik afscheid nam van iedereen daar. Er is zoveel gebeurd na die tijd. Heel veel mooie dingen, maar ook verdrietige. Heel veel dingen om God voor te danken, maar ook moeilijke dingen waar ik mee worstelde en streed. Toch kan ik in dit alles zeggen: 'You are faithful, God You are faithful!' God is zo trouw! Elke morgen, elke dag, elk moment weer!

Ook na de laatste nieuwsbrief is er weer van alles gebeurd op Melusi. Het waren drukke maanden met veel outreaches en werk op de missie. We hebben onder andere een kamp gedaan voor tienermeiden, ik heb veel gewerkt met de kids tijdens de kidsclubs, contacten gelegd en mensen bezocht in de township, elke week hielpen we een crèche en ook het bezoeken van de kinderen in het ziekenhuis stopte niet.

Daarnaast is er altijd van alles te doen op de missie: schoonmaken, koken, opruimen en noem maar op. Aan de lijst met klusjes komt nooit een einde! Ook de voorbereidingen voor de jeugdconferentie waar ik de vorige keer over vertelde zijn in volle gang. Er is hier altijd wel weer wat te doen!

Het is dus hoog tijd om jullie weer bij te praten over wat er allemaal gebeurt hier in Zuid-Afrika. Geniet van de verhalen!

MAMA MARIA

'Goodmorning teacher!' Dat hoor ik al voordat ik het kleine hutje binnenstap. Elke donderdagmorgen is het weer feest. Samen met een teamlid bezoek ik een crèche in de township. We zingen met de kinderen, doen een Bijbelverhaal, doen net als een Nederlandse kleuterklas een heus kringgesprek en knutselen samen. Elke week geniet ik er weer van. Temeer ook omdat het verhaal van deze crèche zo bijzonder is! Een oma, de Zulu's noemen dat een gogo, runt deze crèche. Haar naam is mama Maria. Een tijd geleden was ze zwaar verslaafd aan alcohol en vergooide ze haar leven. Daar is nu een grote verandering in gekomen. Ze besloot met de alcohol te stoppen en ze wilde voor de kinderen in haar omgeving zorgen. Elke dag kunnen ze naar de crèche komen en zorgt mama Maria voor twee goede maaltijden en een plekje om te spelen. Omdat mama Maria al een beetje oud is en verder geen ervaring heeft met wat je allemaal met kinderen doet, besloten we om haar te helpen. Dus dat doen we nu elke week! We ondersteunen haar met een wekelijks voedselpakket voor de kids en een morgentje hulp. Ik geloof dat mama Maria een echte held is! Ze zorgt, ondanks haar leeftijd, elke dag voor een heleboel kinderen uit liefde voor hen en liefde voor Jezus!

LIVING IN COMMUNITY

Elke dag met z'n allen lunch eten in de grote keuken, samen spelletjes doen na het avondeten, voor de grap een vis in het bad van één van de andere teamleden stoppen, elke donderdagmorgen samen bidden om 6.00 in de morgen, 's avonds op de kinderen van de families passen, samen braaien uit de kerk, elke paar maanden weer een andere huisgenoot (gelukkig is Brandien een stabiele factor ;), terwijl je nog in je pyjama loopt al iemand aan de deur hebben, altijd iemand hebben waar je even je verhaal kwijt kan, de hele dag Engels praten, samen werken, samen lachen, samen huilen... Tja, dat hoort allemaal bij leven in community. We doen namelijk niet alleen werk in de townships, ook de community is een deel van Melusi. Als Melusiteam en onze residents (de dakloze mannen die we opvangen) leven we allemaal op het terrein van Melusi. Dat is heel bijzonder. Natuurlijk zijn er weleens dagen dat je graag alleen wilt zijn, maar ik kan met recht zeggen dat het een grote zegen is om in community te leven en je leven te delen met anderen. We ervaren echt Gods zegen op onze community en zeggen vaak tegen elkaar dat het een voorrecht is om zo samen te leven en vooral ook ons geloof samen te delen! We zijn samen een grote familie!

DANK JULLIE WEL!

Zo nu en dan krijg ik kaarten en zelfs pakketjes uit Nederland. Daar ben ik erg blij mee! Dank jullie wel voor jullie meeleven! Dat vind ik erg leuk! Het is niet altijd even makkelijk om zover weg te zijn, maar juist zulke kleine dingetjes maken me erg blij! Ook ben ik erg dankbaar voor alle mensen die voor mij en het werk op Melusi bidden. Dat is het belangrijkste dat jullie kunnen doen! Wil je ook elke maand specifieke gebedspunten ontvangen? Stuur dan even een mailtje naar: geanneinafrika@gmail.com

FEEST IN DE HEMEL

Het werk in de townships is vaak erg moeilijk. Het lijkt vaak alsof het zo weinig vrucht draagt. Dan gaan we weer op outreach, we bidden met mensen en vertellen hen uit de bijbel. Het lijkt alleen zo vaak alsof het geen vrucht draagt. Dat is soms moeilijk! Het kan je weleens moedeloos maken. Toch zagen we de afgelopen maanden ook vrucht. Een aantal mensen uit de township kwam tot geloof. Ze willen zich nu graag laten dopen. Één van hen is mama Simangele. We bezoeken haar elke week. Toen haar moeder overleed keerde ze zich regelrecht tegen alle gewoontes die hier heel normaal zijn als iemand is overleden. Deze gewoontes hebben echter te maken met het vereren van de voorouders. 'Nee', zei mama Simangele, 'ik volg Jezus. Hij is de Waarheid! Dus ik doe niet mee aan deze gebruiken.' Wat ontzettend dapper! Haar familie kon het namelijk niet zo waarderen dat ze niet meer meedeed. God heeft haar leven omgekeerd. Toen we de afgelopen weken vertelden over de doop, zei ze vol vreugde: 'Ngiyafuna mina lo!' Ik wil dat! We gaan in januari een doopdienst houden waarin we mama Simangele en een aantal anderen dopen. God is aan het werk. He is faithful! Het werk draagt vrucht. Jezus is de Weg, de Waarheid en het Leven! Het is feest in de hemel!

HARTVERSCHEUREND

Ze zat op de grond. Haar babybroertje zat voor haar. In een oud kopje had ze eten voor haar broertje. Het eten zag er niet uit. Ze voerde haar broertje hapje voor hapje, terwijl de hond de stukjes die op de grond vielen op aan het eten was. Later schraapte ze zelf met een lepel alle stukjes die nog over waren van de grond. Met zand en al werd ook dat opgegeten. Een beeld dat mijn hart brak. Zinhle is een jaar of twaalf en zorgt de hele dag voor haar twee zusjes en twee broertjes. Hun ouders verwaarlozen hen. Het hele huisje is een grote bende. Je kan de vloer niet meer zien. Nadat we met hen gespeeld en gepraat hadden, liepen we weer weg. Al gauw moesten we terug. Toen we bij de burens zaten, hoorden we de zusjes gillen. Zinhle was hen aan het slaan met een stok. Omdat ze in die tien minuten het hele brood hadden opgegeten dat wij net gebracht hadden. Ze hadden zo'n honger. Maar Zinhle wilde het brood juist bewaren om het beter te verdelen en zo de hele dag wat te eten te hebben. We praatten met haar en haar zusjes. Mijn hart brak opnieuw. Hoe kunnen we helpen? We weten het niet. We hebben al zoveel geprobeerd te helpen, maar de ouders willen niet. Daar zijn de kinderen nu de dupe van. Dat doet pijn, heel veel pijn. Mijn hart huilt om deze kinderen. Bidden jullie mee om een oplossing in dit gezin? We hebben een God voor wie niets onmogelijk is en wiens hart ook breekt voor de pijn die deze kinderen wordt aangedaan... Bid dat deze kinderen Jezus' liefde heel dichtbij zullen ervaren!